

ליקוטי מוהר"ן תניינא תורה עד

אחר פורים קורין פרשת פרה, שהיא הכנה לפסח. כי פ' פרה קורין כדי שיהיו נזהרין לטיהר מטומאת מת, כדי שיהיו טהורין לעשות הפסח. ובתחילה הוא בחי' פו"ר, כי פורים ע"ש הפ"ר, ואח"כ נעשה פר"ה, כי גם פורים הוא בוודאי הילוך ודרך לפסח.... בחי' מרדכי, מר דרור (חולין קלט ע"ב), לשון חירות, בחי' חירות של פסח.

וע"כ צירוף של פורים מרומז בפסח, בפסוק (שמות כג) שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריקם, ר"ת פורים....:

כי בתחילה היו כל ההתחלות מפסח, וע"כ כל המצות הם זכר ליציאת מצרים. ועכשיו, (ולא סיים):

הרב קוק קובץ

קשה מאד לאדם אחד להכליל בקרבו את הרשמים שבעולם החיצוני בסדר נכון, ועם זה יהיו גם הרשמים של העולם הפנימי שלו מסודרים יפה. ע"פ רוב, כשאדם פונה אל העולם החיצוני, עולמו הפנימי נשכח ממנו, זיכור מחשבתי, רוממות רגשותיו, טהרת מדותיו, גבורת רצונו ועדינותו, כל אלה הם דברים שצריכים שימת לב שלמה. התורה היא מיוחדת מתוך ענינה האלהי, שהיא כוללת שמים וארץ, נשמה ועולם, וע"י השפעת לימודה וידיעתה המרוחבת, מתמזג הרוח ומשתלם באופייו השונים, החיצוניים והפנימיים, מה שלא תתן זה שום חכמה אחרת, ושום חינוך אחר...

כשמסתכלין באתערותא תתאה של הנפש, איך היא מביאה אתערותא עילאה, איך דיבור טוב מעורר כח טוב פנימי, ואפילו תנועה טובה, הרינו תופסים שכך הוא סדר החיים, והמציאות העולמית, ואין אנו מתפלאים שוב על גדולת הערך של אתערותא דלתתא בכל דבר, על ערך התורה המעשית, התפילה, ואפילו השיחה וכל תנועות החיים. וכל מה שהוא יותר פנימי ועצמי, מובן שהוא יותר מעורר, ובכל איש ואיש לפי כחו. אינו דומה בעל נשמה חטובה מאורגנת, שיצירותיה הפנימיות בוקעות שחקי השכל הדמיון והרגש, ורצונה מקיף עולמים, לנשמה מוגבלת בחוגה, ופרודה בחלקיה, שלא יתקשרו עדיין, מפני שהיא מבקשת עוד את השתלמות צורתה האורגנית.

'אדם כי ימות באהל' – אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו באהלה של תורה